

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 16, JUNIJ 2026



Resnična zgodba o prijateljstvu

V življenju so odnosi tisti, ki nas naredijo bogatejše. Posebej dragocena so iskrena prijateljstva. Štiri starejše dame, ki so se znova združile v istem domu za upokojence, so dokaz, da so nekatera prijateljstva res



nerazdružljiva.

Joan Harris, Sylvia Crane, Evelyn Thompson in Patricia Clark so nerazdružljive že od srednješolskih let. Vse so obiskovale šolo v Grass Valleyju v Kaliforniji in skupaj preživljale prosti čas, se smejale in v pogovorih delile svoje sanje, cilje in izzive. Po več desetletjih, ko se je

vsaka soočila tako z vzponi kot s padci, so se znova našle in živijo pod isto streho, v domu upokojencev, ki je le nekaj korakov stran od njihove nekdanje srednje šole.

»Spomnim se naših šolskih plesov, ko smo oblekle najlepše obleke, se smejale, plesale in sanjarile o prihodnosti,« z nasmehom na obrazu pripoveduje Joan. »Bile smo neustavljive. Imele smo svoje sanje, svoje cilje. Zdaj smo znova skupaj, le v drugem obdobju našega življenja.« Vse štiri so bile nekoč tudi članice ženske košarkarske ekipe.

»Prisrčno je obujati spomine na naše šolske dni,« je za program »Good morning America« dejala Sylvia. »Pred kratkim smo govorile o tem, da je imel naš dijaški dom samo eno kopalnico. Vse punce smo se vedno stiskale pred enim ogledalom, da smo se lahko naličile.«

Na vprašanje, kaj jim je najbolj všeč v domu upokojencev, so vse odgovorile enako: »Ni treba več kuhati!« :) Omenile so tudi družabne dogodke in živo glasbo.

Skupaj so preživele veliko: od ločenih poti po srednji šoli, porok, rojstev, izgub ... Kljub temu so ostale trdno povezane.

»Prijateljstvo je nekaj najdragocenejšega, kar imamo v življenju,« pravi Sylvia. »In imeti te tri čudovite ženske ob sebi je blagoslov. Skozi vsa ta leta smo si bile opora in tolažba.«

Sedaj, ko so vstopile v zlata leta, še bolj kot prej cenijo vsak skupni trenutek. »Zdaj skupaj obujamo spomine na preteklost, a tudi uživamo v vsakem trenutku sedanjosti. To je tisto, kar šteje.«

Zgodba štirih prijateljic, ki so se po letih vnovič združile v istem domu za upokojence, nas spominja na moč prijateljstva, ki lahko prenese vse ovire, ki jih postavi življenje. In dokazuje, da je ljubezen, ki jo delimo s tistimi, ki so nam najbližje, največje bogastvo, ki ga lahko imamo.

Naj bo ta zgodba za vsakega od nas v premislek in obenem spodbuda, da bi gradili dobre odnose v vsakdanjem življenju. Dovolj je, da pogosto uporabljamo besede »prosim, hvala, oprosti«. Dodal bi še majhen nasmeh, ki lahko polepša dan.

(Vir: <https://si.aleteia.org/2024/04/23/stiri-srednjesolske-prijateljice-znova-zdruzene-v-domu-upokojencev/>)

Amicus Dei

JUDITA - REDOVNICA

Goduje 29. 6.



»V nekem mestu je bil sodnik, ki se ni bal Boga in se ni menil za človeka. In v tistem mestu je bila tudi vdova ...« Tako se začne evangeljski odlomek 29. navadne nedelje (letos 21. oktobra). Glavni osebi prilike, s katero Jezus svoje poslušalce (in tudi nas) spodbuja, da morajo vedno moliti in se ne naveličati, sta uboga vdova in brezvestni sodnik. Podoben par najdemo tudi v svetopisemski knjigi, ki nosi ime po glavni »junakinji«, pobožni vdovi Juditi (ime je simbolično, pomeni »Judinja« in pooseblja žlahtno bistvo najčistejšega judovstva); njej nasproti stoji Holofern, debel in pohoten vrhovni poveljnik

vojske babilonskega kralja Nabukadnezarja, ki oblega mesto Betulijo, kar naj bi bilo »prikrito« ime za Jeruzalem, saj pomeni »Hiša Božja«. Svetopisemski avtor ni imel namena pisati zgodovinsko točnega sporočila, čeprav je neko zgodovinsko ozadje obstajalo, hotel je napisati poučno in vzgojno knjigo, versko spodbudno branje.

Pozornost posvetimo Juditi, ki je za Izraelce postala »mati domovine«, ker je s svojo krhko žensko močjo, ki jo je podpirala neomajna vera v Boga, premagala silovitega sovražnika. Trdnjava Betulija je bila oblegana, vodnjaki in kapnice so usahnili, mesto bo vzdržalo le še pet dni. Ljudje so bili obupani. Ko je bogata in lepa vdova Judita slišala, da se misli mesto predati sovražnikom, je obljubila svojo pomoč. Najprej se je v iskreni molitvi obrnila k Bogu, potem pa se je po njegovem navdihu odpravila v sovražni tabor, kjer je s svojo lepoto »oslepila« sovražnega vojskovodja Holoferna. »Vendar tudi sredi sovražnega tabora Judita ne pozabi Boga,« beremo v uvodu v Juditino knjigo. »Dan za dnem se posti, noč za nočjo se odpravlja k molitvi in očiščevalnim obredom. Končno nastopi njen trenutek, ko po neki gostiji pijanemu in spečemu Holofernu z njegovim lastnim mečem odseka glavo. Po opravljenem junaškem dejanju se s Holofernovo glavo srečno vrne v Betulijo. Ob novici o uboju svojega poglavarja se sovražna vojska spusti v beg. Zmagoviti Izraelci zasledujejo svoje sovražnike daleč prek meja svoje domovine, Judito pa proslavljajo kot svojo rešiteljico.«

Slovenski življenjepisec te svetopisemske junakinje pravi: »Če pozorno beremo zgodbo, vidimo, da vsa svetloba v njej pada na eno osebo – na junaško Judito, ki ni dala knjigi samo ime, marveč ji je bila tudi povod, da je bila napisana. Če prezremo njeno zvijačnost, ki jo je uporabila za to, da je rešila svoje ljudi v največji stiski, to bogato in lepo vdovo označujejo bogaboječnost, zaupanje v Božjo pomoč, pogum in hrabrost, zvestoba do pokojnega moža in naposled tudi njena velikodušnost, s katero je svoj bojni plen darovala Gospodu kot zaobljubljeno daritev.«

Te lastnosti, zlasti pa njena čistost in njena duševna moč, so bile povod, da so Judito navajali kot predpodobo Jezusove matere Marije: Juditin hvalospev Gospodu za zmago na Holofernom so uporabljali v marijanskih molitvah, kjer Juditino zmago primerjajo z Marijino zmago nad kačo, ki ji je glavo strla.

Vir: Svetovni splet



Pripravila Marica



MENOPAVZA

Telo me je poklicalo v spremembo,
zmedeno se oziram po njem in še ne vem,
če želim preobrazbe.

A telo ne čaka mojih dovoljenj,
nepreklicno je konec moje podobe.

Vse to me plaši, a hkrati privlači.

Sprememba lahko vedno prinaša razvoj!

Odslej bom s seboj vse bolj rahločutna,
zatekla se bom v krdelo divjih volkulj,
ki v neizumetničenem svetu živijo svojo prvinskost.

Naj me odpeljejo proč

od urbanih mest, ki so postala prehrupna in nora,

ter me povedejo v pragozdove,

kjer (pre)živijo najmogočnejša bitja.

Zaupajo v moč narave,

v obdarovanost od Najvišjega.

Postale bomo nosilke modrosti za prihodnje rodove.

Čuvala bomo meje skupnosti,

da jih ne prestopajo nespametni,

tisti, ki so divjih oči, krvoločnih namenov in pokvarjenih src,

da ohranimo to, kar je SVETO.

Po predavanju na ISKRENI o menopavzi ter prebrani knjigi *Ženske, ki tečejo z volkovi*.



Tadeja Gnezda

GRAJSKE STAVBE NA SLOVENSKEM

Predstavitev grajskih stavb na Slovenskem, ki zajemajo zgodovino osmih stoletij.

GRAD BOGENŠPERK



Sredi nizkih dolenjskih gričev blizu Litije leži grad Bogenšperk. Bil bi le eden izmed mnogih slovenskih gradov, če ne bi bilo z njim povezano ime znamenitega kranjskega zgodovinarja Janeza Vajkarda Valvasorja, ki je prav tu napisal večino svojega veličastnega opusa in se z njim za vselej zapisal v našo zgodovino. Začetki nastanka gradu so še vedno zaviti v temo. Prvo omembo je takratna grajska stavba

doživela šele v zač. 16. st., ko je zašla v dolgove in je romala iz rok v roke raznim upnikom, vse do leta 1672, ko je renesančno stavbo kupil J. V. Valvasor. Z njim se začne 20-letna »Valvasorjeva doba«, saj je grad postopoma postajal nekakšno kulturno in znanstveno središče z grafično dejavnostjo in bogato knjižnico.



Najprej spoznajmo sam grad in njegovo stavbno zgodovino. Pred nami je lepo obnovljena grajska stavba, ki s svojo masivnostjo učinkuje povsem srednjeveško. *Glavni portal* je polkrožno sklenjen, nad njim pa je zastrešen *balkon* z leseno ograjo. Tristrani *pomol* (levo v nadstropju) je na mestu nekdanje

Valvasorjeve molilne niše. Vhodno stran gradu zaključujeta dva *stolpa*: levi je mogočna bastija, z zgoraj nameščenim obročem strelnic, desni pa je pravokoten in vpet v temeljni grajski tloris.

V notranjost stopimo skozi nizko vežo in mimo novejše, križno grebenasto obokane grajske *kapele*. Sorazmerno majhno, a zanimivo notranje *dvorišče* je tlakovano s kamnitimi ploščami in deluje še srednjeveško. Že na prvi pogled vidimo, da se je grad do svoje današnje podobe razvijal postopoma. Dva mlajša trakta imata v nadstropju arkadirana hodnika, severni trakt tudi v pritličju. Od tod vodijo široke kamnite stopnice v ogromno



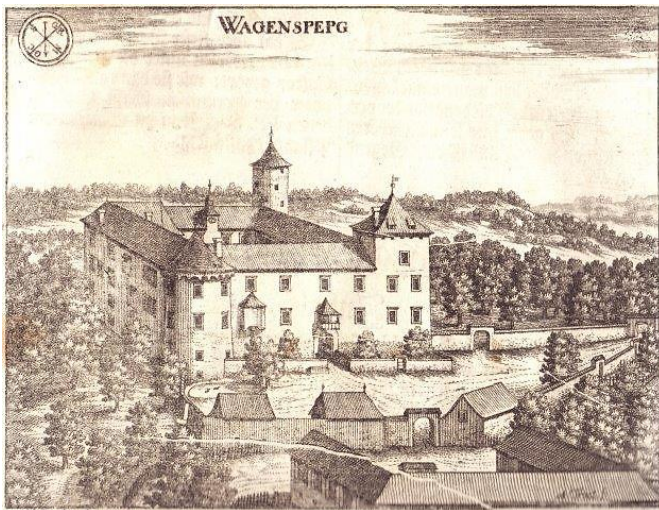
klet, kjer se skriva pravi podzemni vodni bazen, med živo skalo ujeta studenčnica, pravzaprav že dno slikovitega vodnjaka na dvorišču.

Severni trakt zaključuje zanimiv stavbni člen, ki oblikuje enega najlepših grajskih motivov pri nas – *stolpni izzidek* – slikovit pomol z gotskim okencem, kar da slutiti, da je bila verjetno na tem mestu nekoč prva in skromna stolpasta grajska stavba.

Notranjost Bogenšperka, ki mu pravimo tudi »Valvasorjev dom«, si bomo ogledali ob spoznavanju njegovega 20-letnega življenja in dela na gradu. »VALVASORJEVA DOBA«

Otroštvo in rano mladost je Janez Vajkard Valvasor preživel na gradu svojih plemiških staršev na Mediji pri Izlakah. Prvo znanje je pridobival na jezuitski gimnaziji v Ljubljani in komaj polnoleten se je že podal na svoje prvo potovanje, ki so mu sledila še številna druga. Prinesla so mu dragocene izkušnje in široko znanje, kar je dobro uporabil pri svojem delu. Postal je celo prestižni član najstarejše Angleške akademije znanosti (Royal Society), ki obstaja že od l. 1660. Bil je znanstveni popotnik, prirodnoslovec, zgodovinar, geograf, narodopisec, pisatelj, zbiralec knjig in slik ... skratka ljubljene duha zgodnjega razsvetljenstva – POLIHISTOR.

Gmotno preskrbljen je že l. 1672 kupil grad Bogenšperk, ga dograjeval in širil in mu dal podobo, ki jo poznamo z njegovega bakroreza. Tu je ustvarjal in ustvarjal. Zaradi njegove bogate dediščine je danes grad eden najpomembnejših kulturnih spomenikov državnega pomena in odprt za javnost, da lahko spoznavamo njegovo delo in življenje in s tem našo zgodovino. Njegovo najpomembnejše delo je tudi najobsežnejše –



Slava vojvodinje Kranjske, enkratni prikaz zgodovine današnje Slovenije; obsega 15 knjig velikega formata v nemškem jeziku (3500 strani, 528 bakrorezov, 24 prilog), prvič izšla l. 1689, a celotni prevod v slovenščino smo dobili šele leta 2013.

J. V. Valvasor je napisal še 9 knjig.

Potoval je po deželi in raziskoval, iskal vire podatkov, spraševal ljudi in opisoval navade svojih Kranjcev (lov na Cerkniškem jezeru, bloško smučanje, čarovniške pojave ...); vzpenjal se je na gore in spuščal v jame, meril, risal ...

Bil je tudi odličen tehnik (izdelal je npr. načrt za predor na Ljubelju). Ni mu pa uspelo uresničiti obsežnega dela o svetlobi, o svojih izkušnjah v astronomiji, glasbi, gradbeništvu ...

Tako močan ustvarjalni duh kar začutimo, ko se danes znajdemo v lepo obnovljenih prostorih njegovega doma. Delovanje na različnih področjih se odraža že v njegovi KNJIŽNICI, kjer je imel čez 10 tisoč knjig iz vse Evrope. V prostoru vidimo posebno, po meri vzdolž cele stene vgrajeno knjižno omaro, ki je tudi edino pohištvo, ki ga niso mogli odnesti. Danes je v njej



svečana dvorana. ŠTUDIJSKA SOBA, s stebri oprti prostor, kjer so v dolgih nočeh ob utripajočih svečah nastajala dela, hrani poleg Slave tudi **Knjigo grbov** večine plemiških rodbin na Kranjskem, z Valvasorjevim grbom na naslovnici. Za izdajo knjig si je Valvasor na gradu uredil lastno *bakroreznico*



in zaposlil najboljše mojstre, a kljub dobrim gmotnim razmeram pa le ni bil tako bogat, da bi si doma postavil tudi *tiskarno*. Tako so pripravljene kovinske plošče za tiskanje tovorili v Nemčijo, kjer so stavili, tiskali in vezali tudi druge njegove knjige. Stroški so naraščali, Kranjci pa so kupovali premalo knjig, da bi Valvasor preprečil gmotno izgubo in grozečo pogubo. Pri Kranjskih deželnih stanovih je moledoval za subvencijo, a moške niso imeli posluha. Da bi poravnal dolgove, ki si jih je dokončno nakopal s tiskanjem Slave, je moral prodati grad z vso opremo. Obupno si je prizadeval, da bi vsaj *knjižnico* odkupili deželni stanovi, a za kulturo že takrat »ni bilo denarja«. Tako je globoko pod tedanjo ceno (in še globlje pod sedanjo) prodal edinim kupcem, zagrebškimi jezuitom, večino knjig in dragocene redke zemljevide, s čimer se danes ponaša hrvaška narodna knjižnica.

Valvasor je popolnoma obubožal, njegovi starejši otroci so se porazgubili po svetu, njemu samemu je ostala skromna meščanska hiša v Krškem, kamor se je preselil z drugo ženo in s tremi otroki. Bankrot je bil tako hud in moralni udarci sodobnikov tako okrutni, da je že naslednje leto umrl, star komaj 52 let. Kranjci so vrh vsega nemarno izgubili njegov grob, tako da še danes ne vemo, kje počiva ta veliki mož.



Se mu je pa Krško lepo oddolžilo kljub le enoletnemu bivanju. Postavilo je njegov celo postavni kip, obnovilo hišo in tudi ostale zgradbe v njeni bližini in vse skupaj poimenovalo kar »Valvasorjev trakt«. Po njem se imenuje tudi knjižnica, ulica, nabrežje ob Savi, v muzeju je stalna razstava ...

Po odhodu Valvasorja z Bogenšperka se je v naslednjih stoletjih izmenjalo kar nekaj lastnikov. Po vojni je sledilo ropanje gradu, celo vandalizem, saj so ljudje uničili tudi vse, kar se ni dalo odnesti. Zadnja, temeljita in v vseh ozirih strokovna

obnova, pa nam je pustila grad v hrambo, občudovanje preteklosti in njeno stalno raziskovanje.

DANES je grad Bogenšperk še vedno na poti, da postane prava replika Valvasorjevega časa. Stalna razstavna dejavnost se odvija v obliki *muzejskih zbirk*:

- *geodetska zbirka* s sodobno predstavitvijo te stroke,
- bakrotiskarna s takratno tiskarsko prešo
- geološka in lovska zbirka,
- oblačilna kultura prednikov,
- vraževerje ...

V mesecu maju je njegov rojstni dan »Valvasorjev dan«, sledijo Grafični dnevi, oktobra Noč čarovnic ... Valvasorjevo zapuščino danes dopolnjujejo še sodobni kulturno-umetniški dogodki z izbrano glasbo in koncerti, tudi gledališke predstave, vedno bolj pa se kot spremljevalna dejavnost uveljavlja vrhunska kulinarika, saj že kar nekaj časa deluje na gradu prava »krčma«.

In še to ... Grad Bogenšperk je zaenkrat edini grad pri nas, ki je za obiskovalce odprt tudi pozimi.

... se nadaljuje

Zapisala Lela J. Podgornik

NJENE ROKE

Gledam njene roke.
Zgubana koža,
revmatični sklepi,
dlani mehko
počivajo v naročju.
Mehak pogled,
mehke dlani
ustvarjajo celoto
njenega življenja,

polnega življenja,
bogatega življenja,
na videz tako vsakdanjega.
Ta pogled in te roke
zaokrožajo
použivajoč ogenj
njenega srca,
njenega hrepenenja,
njenega podarjanja;

vsa je izgorela in
se potrošila za tiste,
ki so ji bili zaupani.
In iz njenih oči
sije mir in radost:
zaupano ji življenje
je naložila v
najboljšo banko,
v banko ljubezni,
kjer obresti nimajo
limita.
Zato tako vedro
gleda v prihodnost,



da, celo v večnost.
Gledam njene roke
z občudovanjem
in zadržanostjo,
s hrepenenjem
in negotovostjo;
te roke, ki so
dragocenejše
kot vsa slava sveta.
Gledam te roke
in hrepenim po
Božjem življenju.

Metka Tušar (pesem iz knjige Ti boš povedal)



SPOMINSKE DROBTINICE

Prijeten dogodek



V sobi Martine hiše se vsak četrtek dobimo stanovalci pri ustvarjanju raznih del. Tako smo se dobili tudi v četrtek, 11. 6. 2026. Najprej nas je bilo šest, nakar pa so še prihajali. Navzoči smo se pripravljali na delo, nakar je prišla naša sestra Leonida, ki je s seboj pripeljala škatlo, v kateri se je nekaj oglašalo. Sestra Leonida nas je opozorila: »Poslušajte, tukaj se nekaj oglašča.« Postali smo pozorni in slišali smo nežni »čiv, čiv«. Radovedni smo pogledali, kaj naj bi to bilo. Presenečeni smo bili ob pogledu v škatlo: v njej je bilo puhasto življenje. Bile so štiri račke in štirje piščančki. Vsi so bili skupaj zvaljeni pred devetimi dnevi. Račke so bile večje in zelo živahne, piščančki pa bolj mirni. Ob ponudbi roke so račke začele kljuvati



prste, kar pa ni nič bolelo. Tri račke so bile temne barve, ena pa je bila malo večja in skoraj bela. Pridna Saša jim je prinesla v posodici vode in jih navadila na pitje, nekatere so pa stopile kar v posodico z vodo in čofotale. Navzoči se kar nismo mogli ločiti od živih igračk. Skoraj ves čas smo

porabili za njih, časa za delo pa je ta dan zmanjkalo. Hitro smo pripravili delo za prihodnjič in se razšli.

To doživetje nam bo ostalo v lepem spominu.

Ana Strgar

11. maj - presenečanje

V četrtek, 11. maja, smo imeli v stekleni dvorani ustvarjalni dan. Nakar neka gospa in mala punčka vstopita z veliko škatlo presenečenja. Notri so bile tri račke in štirje piščančki. Gospa jih je dala na mizo. Tako majhni so bili in tako pridni. Dali smo jim vodo ter jih pestovali. 10 dni stari pa tako luštni piščančki!



Pri nas doma stoji cerkvica na griču, poleg pa dve košati smreki. Vrane so imele tam vsako leto gnezdo. Otroci smo plezali gor do gnezda, vranja jajca zmetali po bregu in dali v gnezdo tri kurja jajca in na to čisto pozabili. Minili so trije tedni in zvalili so se piščančki!!! Vrane so krožile okrog in vpile. Piščanci so bili drugačni. Sosea je hodila zvonit v cerkev

in je to opazila. Pritekla je do mene in mi povedala. Takrat sem se spomnil, da je minilo tri tedne in piščanci so oživel. Hitro smo splezali na smreko, pobrali tri piščančke in jih odnesli domov. Doma pa je ravno takrat koklja zvalila piščeta. Stara mama pa nam je povedala, da moramo zvečer, ko gredo piščančki pod peruti, dodati še te tri, da se čez noč naužijejo kokljinega vonja, drugače bi jih pobila. Dve piški in en petelin. Ta je ostal doma za gospodarja. Nekdo me je vprašal, zakaj tako zgodaj poje. Odgovoril sem: »Zato, ker ko piške vstanejo, ne pride na vrsto!«

Anton Treven

KOPRIVA



Ko se zasliši beseda »kopriva«, zveni nekaterim kot grožnja ali alarm za nevarnost; naj pojasnim, to pomeni: »Pazi, peče.« Zaradi tega je ta čudovita rastlina celo osovražena. V »moji« dolini raste veliko kopriv in sem jih zelo vesela. Dolina je obraščena z gozdnimi drevesi, iglavci in listavci, ter daje slehernemu obiskovalcu prijetno zavetje zaradi svežine in hladne sence. V njej je tudi velika jasa, na kateri se je razbohotil sadovnjak. Hudournik si je skozi čas v kamnitem področju izklesal svojo sled, ki se vijugasto razteguje po območju ter opozarja na svoj obstoj. Na robu njegove struge pa je idealno za rast kopriv. Daleč od onesnaževalcev je tu nabiranje zelišč res primerno in popolnoma varno. Sproščenost in blagodejnost bivanja pa dopolnjujejo ptice s svojim nenehnim žvrgolenjem, ki se harmonično ujema z okolico. Nabiram. Razmišljam, kako je koristno to zelišče. Iz koprive se naredijo okusne jedi: juha, slano pecivo, štruklji, priloge ... uporablja se tudi za čaj. Tudi

zelo okusen in osvežilni sirup se naredi iz nje. Nekoč so jo uporabljali celo za izdelavo tkanin. Zelo je primerna za kuhanje krmila za prašiče in perjad. Zdravilni učinki so zelo znani iz zeliščarskih knjig in iz ljudskega ustnega izročila. Znano je, da je bogata z vitamini in minerali, ki krepijo organizem za boj proti marsikateri bolezni oziroma težavi. Nedolgo tega sem slišala izjavo znanega zeliščarja, ki je rekel: »Če bi moral izbrati za nabiranje samo eno zelišče, potem bi to zagotovo bila kopriva.« Ta izjava je podkrepila moj že tako navdihujoč odnos do te rastline.

Poskušam primerjati človeka in koprivo, vedoč, da ima človek lastnosti, rastline pa učinkovine. Primerjava morda ni primerna, pa vendar ... skupni imenovalc je vnaprejšnja obsodba obeh. Koprive se zaradi pekoče učinkovine na telo človek izogiba oz. je ne mara. S tem pa zanemarja zelo veliko blagodejnih in zdravilnih učinkovin. Tudi posameznega človeka prepogosto podobno okarakteriziramo zaradi ene same slabe lastnosti, ki potem meče senco na vse ostale njegove dobre lastnosti, ki jih premore in uporablja v splošno korist. Vendar to ne daje človeku potuhe, da se ne bi učil samoopazovanja ter popravljal svoje slabe lastnosti. Kajti glava naj ne bi služila samo za nošenje klobuka!

Pekoč občutek na roki me zdrami iz razmišljanja. Po ljudskem izročilu velja, da se kopriva uporablja proti revmatizmu. Za to se priporoča koprivna »kopel«, tako da se človek povalja v svežih koprivah oziroma si zmasira posamezne dele telesa s svežimi vejicami. To dejanje je rezervirano samo za najpogumnejše in tiste z blagimi alergijskimi reakcijami. Jaz jo nabiram brez rokavic. Če sodim po tem, bom naslednja desetletja ohranila zdrave roke.

Pogledam v košaro. Bo današnje nabiranje zadostovalo za letno porabo za čaj in zdravilni sirup? Kljub polni posodi bo mogoče treba še enkrat ponoviti vajo ... nič zato, za zdravje se je treba potruditi. Torej, pojdemo v naravo nabirat to dragoceno rastlino.

(P.S.: tudi rokavice je dovoljeno uporabljati.) Pa NA ZDRAVJE!



Zagorka

RAZVEDRILO

Katera beseda ne paše zraven? Zakaj?

SMREKA HRAST BOR MACESEN _____
SLOVENIJA GRČIJA TRIGLAV ITALIJA _____
MAJ TOREK SREDA PETEK _____
LUNA MARS ŽOGA SONCE _____

Nadaljujte zaporedje:

2 4 6 8 _____
3 6 9 12 _____
7 11 15 19 23 _____
9 18 27 36 _____

SMEJALNICA



MATERNI JEZIK:

Mali Janezek vpraša očeta: »Očka, zakaj naš jezik imenujemo MATERNI JEZIK.« »Veš, sinko, mame imajo daljše jezike in očetje pridemo le redko do besede.«

RIBNIČAN PRI URARJU: K urarju pride nabrit Ribničan. Vzame iz žepa uro, ki mu jo je pred kratkim popravljaj ta urar, jo položi na stol in čaka. Urar ga vpraša: »Kaj je zdaj to?« Ribničan: »Ko sem jo prinesel od vas, je en teden stala, zdaj naj pa še malo leži.«

MUHE

»Ubil sem 20 muh, 10 samic in 10 samcev,« se pohvali Tone. »Kako pa veš, katere so samice in kateri samci?« »Preprosto. Samice se zbirajo na ogledalu, samci pa na nepomiten kozarcih vina.«



D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič